

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **JUDr. P. O., nar.**
zastoupený JUDr. Dušanem Kučerou, advokátem se sídlem Pekařská
12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
odbor dopravy a silničního hospodářství
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. KUŽL-54510/2017-3, sp. zn.
KUSP54510/2017/DOP/Ti

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. KUZL 54510/2017-3 bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města, odboru dopravněsprávních činností ze dne 30. 3. 2017, č. j. ODSČ-14598/16-19, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod. v Brně na ul. Zábrdovická v místě křižovatky s ul. Šámalova ve směru jízdy od ul. Cejl při řízení motorového vozidla tov. zn., měl za jízdy držet v ruce mobilní telefon. Tímto jednáním se měl dopustit porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, čímž se měl z nedbalosti dopustit přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 citovaného zákona. Byla mu podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v částce 1.000 Kč. S výše uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasí, a proto podává následující žalobu, kdy napadá výše uvedené rozhodnutí v celém rozsahu.
2. Rozhodnutí je věcně nesprávné a vychází z nesprávného zjištění stavu. Je v rozporu s ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť je ve výroku rozhodnutí nesprávně uveden způsob, místo a čas spáchání skutku. To je důsledkem toho, že nebyly provedeny důkazy, které navrhl na svou obhajobu.
3. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí zásadními nedostatky ve skutkových zjištěních, způsob, místo a čas spáchání skutku a přesto jej žalovaný svým rozhodnutím i přes uplatněné odvolací námitky a důkazní návrhy potvrdil. Žalovaný nesplnil řádně povinnost přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí z hlediska věcné správnosti a nevypořádal se s odvolacími námitkami a předloženými důkazy, což vedlo k vydání nezákonného a věcně nesprávného rozhodnutí. Nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“.
4. V řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se přestupek stal tak, jak je popisováno v rozhodnutí, tj., že obviněný jako řidič při jízdě vozidlem tov. zn. v rozhodné době dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod. v Brně na ul. Zábrdovická v místě křižovatky s ul. Šámalovou držel v ruce či jiným způsobem hovorové či záznamové zařízení.
5. Žalobce nesouhlasí se svědeckými výpověďmi v tom, že svědci tvrdí, že v inkriminovaný čas (12. 9. 2016 v 10:32 hod.) stáli s policejním vozidlem na křižovatce ul. Šámalova-Zábrdovická a oba byli ve vozidle, když spatřili údajné přestupkové jednání – držení telefonu řidičem levou rukou při jízdě vozidla po ul. Zábrdovická od ul. Cejl. Stojící policejní vozidlo žalobce spatřil poprvé na ul. Cejl 88 v místě zatačky, kde ul. Cejl přechází v ul. Zábrdovická, kdy na místě řidiče seděl muž (M. B.) a žena – policistka (K. B.) stála na chodníku před vchodovými

dveřmi domu Cejl č. 88 a tito policisté následně zastavili vozidlo tov. zn. na ul. Koperníkova asi 200m od odbočení z ul. Bubeníčková. To je 1 km (2 minuty jízdy) od domu č. 88 Cejl. Vzhledem k tomu, že vozidlo žalobce objelo stojící policejní vozidlo na ul. Cejl 88, není možné, aby tito policisté viděli údajné přestupkové jednání na křižovatce od ul. Zábrdovická-Šámalova, protože tam nestáli a tam se s vozidlem žalobce nesetkali. V okamžiku, kdy žalobce projížděl křižovatkou ul. Zábrdovická-Šámalova (cca 470m od ul. Cejl č. 88), bylo policejní vozidlo daleko za ním, možná ještě ani nevyjelo od domu č. 88 na ul. Cejl a dojelo žalobce a zastavilo až na ul. Koperníkova asi 200m od odbočení z ul. Bubeníčková (1km, 2 minuty jízdy). Policisté proto nemohli „držení telefonu řidičem za jízdy“ vidět na křižovatce ul. Zábrdovická-Šámalova. Policista M. B. teoreticky mohl údajné inkriminované jednání (držení hovorového či záznamového zařízení řidičem při řízení motorového vozidla) vidět na ul. Cejl 88 v místě před zatáčkou před mostem přes řeku Svitavu, kde ul. Cejl pokračuje dál jako ul. Zábrdovická, to ale z úplně jiného pohledu než tvrdí ve své výpovědi. Policista sedící v zaparkovaném vozidle na místě řidiče nemohl vidět řidiče kolem něj projíždějícího vozidla držet telefon levou rukou u levého ucha, protože vozidlo i řidiče viděl z pravé strany a musel by vidět přes celý interiér vozidla z pravé strany až na levou stranu, kdy ještě levá ruka řidiče, která měla držet telefon u levého ucha, byla zakryta tělem řidiče a viditelnost navíc zhoršuje, že vozidlo tov. zn. má zatmavená skla.

6. Policistka K. B. nemohla vidět vůbec nic, ani vozidlo žalobce, protože stála otočená zády k vozovce a zabývala se jinou činností – zvonila na domovní zvonek a dívala se do oken domu Cejl č. 88. Místo spáchání údajného přestupku tedy bylo zjištěno nesprávně, což má zásadní vliv na důvěryhodnost svědeckých výpovědí M. B. a zejména K. B., kdy, kde a z jakého pohledu mohli vidět údajné přestupkové jednání řidiče spočívající v držení v ruce či jiným způsobem hovorového či záznamového zařízení. Žalobce předložil mapu ul. Cejl – Zábrdovická – Bubeníčková – Koperníkova. Přiložil také místo stanoviště policejní hlídky ve složení M. B. a K. B. na ul. Cejl 88 dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod.
7. Nebyly tedy vyvráceny pochybnosti o místě a času údajného přestupku a držení mobilního telefonu při řízení vozidla.
8. Žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce uvedené v odvolání, že policistka B. nemohla vidět, zda řidič vozidla při jízdě drží v ruce telefon, protože, když kolem ní projížděl, stála zády k vozovce, zvonila na domovní zvonek domu Cejl č. 88 a dívala se nahoru do oken. Policejní vozidlo stálo zaparkované u chodníku u domu Cejl č. 88 ve směru od centra k ulici Zábrdovická a za volantem seděl policista – M. B. Policejní vozidlo žalobce míjel zezadu rychlostí 50 km/h a na místě řidiče sedící policista nemohl přes zatmavená boční skla vozidla přes celý interiér vozidla z pravé strany až na levou stranu vidět, zda řidič míjející jej rychlostí 50 km/h, drží v levé ruce telefon nebo ne.

9. Místo údajného přestupku uvedené oběma policisty (křižovatka ul. Zábrdovická-Šámalova) nesouhlasí se skutečností, kde policisté mohli vozidlo vidět (Cejl 88) poprvé. Především ale na místě Cejl č. 88 údajný přestupek nemohla vidět policistka K. B., která byla zaměstnána jinou činností (zvonění na domovní zvonek a díváním nahoru do oken) a k vozovce byla otočena zády. Přesto její svědecká výpověď byla použita jako důkaz proti žalobci. Závěr o vině žalovaný i správní orgán I. stupně odůvodnili svědeckými výpověďmi policistů M. B. a K. B., které mají být v souladu a navzájem se podporovat. Žalobce však závažným způsobem zpochybnil výpovědi obou policistů ohledně místa údajného přestupkového jednání, jejich pozice a činností jimi vykonávaných, zejména u policistky B. Určení místa údajného přestupkového jednání, jehož svědky měli být oba policisté, je zásadní nejen jako zákonem požadovaná náležitost výroku rozhodnutí o přestupku (ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), ale především pro posouzení možnosti obou svědků vidět údajné přestupkové jednání řidiče spočívající v držení v ruce či jiným způsobem hovorového či záznamového zařízení.
10. Proto žalobce v doplnění odvolání navrhoval, aby byl proveden důkaz záznamy o pohybu policejního vozidla s posádkou M. B., K. B. dne 12. 9. 2016 v čase od 10:00 do 11:00 hod. s určením polohy podle GPS.
11. Žalovaný jako odvolací orgán se s tímto důkazním návrhem vůbec nezabýval a neumožnil provedení důkazu, který by podpořil obhajobu žalobce a znevěrohodnil svědecké výpovědi svědčící proti žalobci, o které opřel své rozhodnutí. Naprosto nevěrohodnou by se pak ukázala být výpověď policistky K. B. Musela by se taky jinak hodnotit svědecká výpověď policisty M. B., která by zůstala osamocena a v rozporu s úředním záznamem ohledně pozice policejního vozidla na křižovatce ul. Šámalova- Zábrdovická o možnosti policistů vidět do interiéru vozidla tov. zn. z pravé či levé strany.
12. Na podporu svého tvrzení, že se policisté B. a B. v čase údajného přestupku nacházeli u domu č. 88 na ulici Cejl a ne na křižovatce ul. Šámalova-Zábrdovická, navrhoval také provedení důkazu záznamem o činnosti a úkolech, kterými tito policisté byli pověřeni dne 12. 9. 2016, aby se prokázalo, že se v čase údajného přestupku nacházeli u domu Cejl č. 88 a plnili tam úkoly.
13. Žalobce nesouhlasí také s tím, jak se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou zásadního rozporu mezi výpověďmi svědků M. B. a K. B. a úředním záznamem Policie ČR ze dne 12. 9. 2016, č. j. KRPB-214095-1/PŘ-2016-060213 v určení místa, ze kterého svědci měli vidět údajné přestupkové jednání.
14. Podle svědecké výpovědi M. B. a K. B. byli v policejním vozidle, které stálo v Brně na ul. Šámalova před semaforem u křižovatky s ul. Zábrdovická, a to ve směru a v úseku od ul. Lazaretní k ul. Zábrdovická a předmětné vozidlo, jehož řidič

držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, projíždělo zprava po ul. Zábrdovické, tj. ve směru od ul. Cejl.

15. Podle úředního záznamu PČR ze dne 12. 9. 2016, č. j. KRPB-214095-1/PŘ-2016-060213 viděla policejní hlídka ve složení B. a B. přestupkové jednání spočívající v držení hovorového zařízení v levé ruce za jízdy ve vzdálenosti cca 6m, když řidič projížděl křižovatkou ul. Zábrdovická-Šámalova a hlídka stála na ul. Šámalova a viděla řidiče přímo před sebou tak, že jej viděla z levé strany, když projížděl po ul. Zábrdovická.
16. Z uvedeného je zřejmé, že podklady na kterých správní orgány založily svá zjištění ohledně místa spáchání přestupku, jsou ve vzájemném rozporu. Policisté ve svých výpovědích popisují spáchání přestupku jinak, tedy s přesně opačného pohledu (řidič přijížděl po ul. Zábrdovické zprava) než uvedli původně v úředním záznamu (řidič přijížděl po ul. Zábrdovické zleva). Místo, ze kterého měli policisté pozorovat křižovátku ulic Zábrdovická-Šámalova, má přitom zásadní význam pro to, jak z první či druhé pozice mohli vidět údajné přestupkové jednání, které mělo spočívat v držení telefonu v levé ruce u levého ucha. Pokud měl řidič projíždějící (podle úředního záznamu policie ze dne 12. 9. 2016 z pohledu policistů sedících ve vozidle na ul. Šámalova před křižovatkou s ul. Zábrdovická zleva) křižovatkou ul. Zábrdovická-Šámalova ve směru od ul. Cejl držet telefon levou rukou u levého ucha, je nemožné, aby to policisté viděli, protože vozidlo i řidič k nim byli natočeni pravou stranou a museli by vidět přes celý interiér vozidla z pravé strany až na levou stranu, kdy levá ruka řidiče, která měla držet telefon u levého ucha, byla zakryta tělem řidiče a viditelnost navíc zhoršuje, že vozidlo má zatmavená skla. Správní orgány se s tímto evidentním rozporem mezi úředním záznamem a výpovědí obou policistů nevypořádaly.
17. Podle ust. § 78 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a náhradu nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
18. Správní orgány se nevypořádaly se zásadními rozpory v podkladech ohledně určení osoby řidiče, který se měl inkriminovaného přestupkového jednání dopustit.
19. Svědkyně policistka B. osobu řidiče vůbec neidentifikovala, hovořila obecně pouze o řidiči. Vůbec se nevyjádřila, která osoba byla řidičem vozidla tov. zn. v rozhodné době dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod. v Brně na ul. Zábrdovická v místě křižovátky s ul. Šámalovou.

20. Žalobce namítá nevěrohodnost svědkyně K. B., protože byla před svým výsledkem dne 8. 2. 2017 na chodbě polohlasně informována svým kolegou M. B. o dění při jeho výsledku, který proběhl jako první. Výpověď svědkyně K. B. tedy není věrohodná, protože byla ovlivněna informacemi od svého kolegy. Výslech svědkyně K. B. proto nelze hodnotit jako relevantní důkaz o vině z přestupku. Žalobkyně nesouhlasí s odmítnutím této námitky s tvrzením správního orgánu, že k něčemu takovému nedošlo, když se to odehrálo na chodbě před kanceláří a oprávněná úřední osoba Bc. H. Š. nemohla vidět a slyšet, co se děje venku před kanceláří za zavřenými dveřmi. Výpovědi obou policistů se rozcházejí i ohledně popisu mobilního telefonu, který měli vidět řidiče držet levou rukou u levého ucha, což značně snižuje jejich věrohodnost.
21. Svědek policista M. B. nebyl schopen určit, zda žalobce ve vozidle seděl jako řidič nebo jako spolujezdec. Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích v platném znění se může dopustit pouze řidič, nikoliv spolujezdec. Provedenými důkazy nebylo prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty inkriminovaného přestupku, které musí být splněny kumulativně, když chybí zásadní znak, a to určení totožnosti osoby řidiče. V takovém případě, kdy naplnění skutkové podstaty přestupku nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, když důkazy zásadní okolnost naplnění skutkové podstaty přestupku (výkon činnosti řidiče osobou žalobce) neprokazují, byl správní orgán povinen postupovat podle zásady *in dubio pro reo* ve prospěch obviněného a řízení o přestupku zastavit.
22. Naprosto absurdní je argumentace žalovaného v jeho rozhodnutí, že žalobce měl všechny námitky uplatnit již při jednání s policisty v oznámení přestupku, tedy ještě před zahájením správního řízení. Jako obviněný má právo svoje tvrzení o průběhu události uvést kdykoliv v průběhu správního řízení (tj. poté, co je zahájeno, nikoliv předtím), tedy i ve fázi odvolání, a pokud navrhne důkazy na prokázání svého tvrzení o průběhu události – místě, času a možnosti svědků vidět údajné přestupkové jednání, což jsou zcela zásadní okolnosti pro rozhodnutí o přestupku, je správní orgán povinen tyto důkazy provést.
23. Řízení o přestupku je řízením trestním ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb.), jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, a proto se v řízení o správním deliktu neuplatní zásada koncentrace řízení ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu a obviněný může uplatňovat nové návrhy a důkazy i v odvolacím řízení.
24. To vyplývá z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 1As 96/2008 ze dne 22. 1. 2009: „Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová

tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně. U obviněného z přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný v řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřít se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. V projednávané věci tedy měl správní orgán vyslechnout zasahující policisty z vlastního popudu; pokud žalobce v odvolání zpochybnil okolnosti skutku, jenž mu byl kladen za vinu, a pravdivost úředních záznamů, upozornil tím jen na neúplné dokazování, jehož si měl správní orgán být sám vědom“.

25. Jako obviněný z přestupku, což je dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva obvinění trestní povahy bez ohledu na to, jak je v právním řádu jednotlivých členských zemí pojmenováno, má právo navrhnout důkazy na svou obhajobu po celou dobu trestního řízení, tedy jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak v odvolacím řízení.
26. Právo obviněného dosáhnout provedení důkazů na svou obhajobu vyplývá z čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví minimální práva každého, kdo je obviněn z trestného činu, a konkrétně v bodě 4 právo: „*Vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě*“. Toto právo zaručuje nejen dosáhnout výslechu svědků, ale i jiných důkazních prostředků.
27. K tomu poukázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008-115, který uzavřel: „*obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání a omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá. Tento právní názor vychází z přesvědčení, že řízení o přestupku má oproti obecně pojímanému správnímu řízení svá specifika. Přestupek spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Osobě obviněné z přestupku tedy náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kládou za vinu a o důkazech o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku. Zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení*“.

28. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku z 20. 1. 2006, č. j. 4As 2/2005-62: „*Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, jež obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednotlivých důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“
29. Z podstaty věci je zřejmé, že uvedený závěr Nejvyššího správního soudu o právu obviněného navrhopat důkazy se týká nejen důkazů výsledkem svědků, ale všech důkazních prostředků.
30. Pokud správní orgány neprovedly obviněným navrhované důkazy, ani z odůvodnění správních rozhodnutí nejsou zřejmé myšlenkové pochody, jakými byly správní orgány v rámci této úvahy vedeny, a přesto správní orgány dospěly k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku, porušily základní procesní práva obviněného, zejména základní procesní zásady zakotvené v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád, srov. § 2 odst. 2 a 5), které jsou aplikovány rovněž v případě řízení o správním deliktu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8As 17/2007-135). Jedná se zejména o zásadu presumpce nevinny a z ní vyplývající zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného (obdobně rozsudek NSS z 12. 3. 2009, č. j. 7As 9/2009-66). Stejně tak na základě aplikace zásady rovnosti zbraní musí být obviněnému ze správního deliktu umožněno uplatnit důkazy zpochybňující závěry učiněné správním orgánem.
31. Uvedené rozsudky v plné míře platí pro řízení o přestupku, který je dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva svým charakterem rovněž řízením o obvinění trestní povahy.
32. Neprovedení důkazů navržených obviněným, je dle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu závažným porušením práva obviněného a důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.
33. Podle ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: „*Ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede **popis skutku s označením místa, času a způsobu spáchání***“.

34. Výrok je základem a nejdůležitější částí rozhodnutí, již se určují konkrétní práva a povinnosti účastníků řízení. Správní orgán ve výroku formuluje, jak rozhoduje ve věci, která je předmětem řízení. Důležité proto je, aby výrok byl přesný a určitý. Odůvodnění pak má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Má z něho být zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak hodnotil provedené důkazy, a jakými úvahami se při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodl, řídil.
35. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7As 7/2007-63, který se vyjadřuje k otázce náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí platí:
- „I. Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce“.*
36. Názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7As 7/2007-63 platí v plné míře i na platné ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád), upravující náležitosti výroku rozhodnutí.
37. Jednou z neopomenutelných náležitostí výroku rozhodnutí je podle ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. i popis skutku s označením místa a času jeho spáchání.
38. **Místo spáchání přestupku**, které je zásadní okolností a nutnou náležitostí rozhodnutí o přestupku podle ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., **nebylo správně zjištěno**. Tento deficit skutkových zjištění ohledně místa a času pozorování přestupkového jednání způsobuje nesprávné zjištění údajného přestupkového jednání, které má spočívat v držení telefonu levou rukou u levého ucha řidičem při řízení vozidla a zakládat odpovědnost za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích v platném znění.
39. Uvádění nepravdivých skutečností, resp. takových, které jsou v rozporu s obsahem správního spisu, má zásadní vliv na přezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí. Výrok rozhodnutí je z tohoto důvodu v rozporu s ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. i ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť obsahuje nepravdivé a zmatečné údaje. Tato vada je v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7As 7/2007-63 podstatnou vadou správního rozhodnutí a má zásadní vliv na přezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí, neboť výrok rozhodnutí musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce.

40. V daném případě tento popis neodpovídá skutečnosti, co se týče místa, času a způsobu spáchání skutku. Tato vada výroku rozhodnutí pak způsobuje jeho nepřezkoumatelnost, což je také důvodem pro zrušení rozhodnutí v odvolacím či přezkumném řízení nebo ve správním soudnictví.
41. Rozhodnutí žalovaného je věcně nesprávné, nespravedlivé a neobjektivní. Žalovaný neprovedl důkazy, které žalobce navrhl na prokázání své verze události, a které by vyvrátily důkazy, na kterých správní orgány založily své rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného číší snaha za každou cenu uznat obviněného vinným z přestupku, přihlížet jednostranně jen k důkazům policie a nezabývat se důkazy, které dávají jiný obraz skutkového stavu a prokazují, že je rozhodnutí správního orgánu I. stupně věcně nesprávné a v rozporu s ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., a proto navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018 zruší a věc vrátí žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
42. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že výrok rozhodnutí správního orgánu obsahoval všechny náležitosti zakotvené v ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to mimo jiného i popis skutku s přesným označením místa a času jeho spáchání.
43. Taktéž k údajnému rozporu v určení osoby řidiče se žalovaný v rozhodnutí vyjádřil, když na str. 8 uvedl: *„Již z oznámení přestupku se podává, že v osobě řidiče vozidla zn. byl ztotožněn obviněný. Sám obviněný navíc oznámení přestupku podepsal a při ústním jednání sdělil, že v inkriminovaný den řídil výše uvedené vozidlo a následně to byl on, kdo byl policejní hlídkou na ulici Koperníkově zastaven. Totožnost řidiče předmětného vozidla tak byla správním orgánem zjištěna najisto“*. Žalobce se až komicky snaží převracet skutečnosti, které se zcela jasně ze správního spisu podávají. V tomto konkrétním případě se snažil žalobce vztáhnout nejistotu nstržm. B. ohledně osoby řidiče policejního vozidla, tedy zda byl jako řidič policejního vozidla velen právě nstržm. B. či nstržm. B., na svou osobu. Žalovaný k tomu ještě v rozhodnutí na str. 8 uvedl: *„Tvzení obviněného, že nstržm. B. nebyl schopen určit, zda obviněný ve vozidle seděl jako řidič nebo jako spolujezdec se absolutně rozchází s tím, co nstržm. B. při výslechu vypověděl, kdy tento správnímu orgánu sdělil, že si nevzpomíná, zda on jako člen policejní hlídky dne 12. 9. 2017 při přestupkovém jednání obviněného byl velen jako řidič policejního vozidla nebo jako spolujezdec“*. Žalovaný má nadále za to, že se s touto konkrétní námitkou žalobce ve svém rozhodnutí patřičně vypořádal, a že bylo nade vší pochybnost prokázáno, že řidičem vozidla zn. byl dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod., kdy došlo k přestupkovému jednání, skutečně byl žalobce.
44. Na str. 7 a 8 rozhodnutí se žalovaný vypořádal i s námitkou žalobce, že byla nstržm. B. před svým výslechem u správního orgánu nstržm. B. polohlasně na chodbě informována o průběhu výslechu, pročez považuje její výpověď za nevěrohodnou, když se žalovaný vyjádřil: *„Taková skutečnost je o to víc zarážející, pokud obviněný je obeznámen se správním řízením na úseku dopravy z pozice úředníka Krajského úřadu Jihomoravského kraje a navíc dle titulu JUDr. lze usuzovat, že má právní vzdělání, přičemž u silniční kontroly měl prohlásit, že je právník a ví, co má dělat. Od osoby takto vybavené lze očekávat, že její schopnost orientace ve správním řízení bude přinejmenším průměrná. Kdo jiný než právě obviněný by na takovouto zásadní a krajně nestandardní skutečnost měl reagovat přímo při ústním jednání (třeba i po odchodu svědků) dne*

8. 2. 2017. Obviněný naopak na přímou výzvu správního orgánu po výsledku svědků uvedl, že kromě dodatečného doložení průběhu výkonu služby nic dalšího nepožaduje a nemá námitky k obsahu protokolu. Pouze ukázal správnímu orgánu telefon, který je jiné barvy a jiných rozměrů, než ten, který svědkyně B. popsala. Pokud si obviněný vzpomene teprve o více jak měsíc později (jeho přípis byl doručen správnímu orgánu dne 13. 3. 2017) na „polohlasné domlouvání policistů na chodbě“, pak skutečně nelze vůbec takovému vyjádření přisuzovat jakoukoliv relevanci je zjevně nepravdivé a difamující. Pravdivá skutečnost má totiž na rozdíl od verzí dodatečně vykonstruovaných tu vlastnost, že existuje od počátku s jasně danými a neměnnými parametry a bez ohledu na paměť zasahujících policistů či kvalitu fotodokumentace, nebo okruh otázek, na které byl zasahující policista dotazován. Pravdu není třeba jakkoli „přikrášlovat“. Pokud obviněný využívá určitých „mezer“ v dokazování, nebo tyto mezery sám dodatečně vytváří (tvrzení o údajné domluvě svědků ...), pak se pouze snaží umělé zesilovat nebo vytvářet dojem „pravdivosti“ něčeho, co evidentně pravdivé není. Odvolací orgán navíc údajnou domluvu zasahujících policistů považuje za krajně nepravděpodobnou právě pro obsah jejich výpovědí. Jako první vypovídal nstržm. M. B., který si nevzpomněl na barvu telefonu, na to zda byl řidičem policejního vozidla nebo spolujezdec. Naproti tomu nstržm. K. B. si přesně vybavila, že seděla na místě spolujezdce, a že telefon obviněného měl bílou barvu, a že jej obviněný částečně zakrýval rukou. Z obsahu výpovědí zasahujících policistů lze naopak dovodit, že se jedná o popis zcela individualizované percepce celé události u každého z nich. Jejich výpovědi tak nejsou věrohodné jen proto, že jsou policisté, ale protože obviněný jejich nevěrohodnost v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3As 9/20 13-35 nijak relevantně nezpochybnil (viz výše). Zpochybňuje-li obviněný provedené důkazy, pak je jeho povinností toto své tvrzení prokázat a důkazní břemeno se přesouvá na něj samotného“.

45. Žalovaný může pouze poznamenat, že podobnou procesní strategii uplatňují především osoby spojené s „průmyslovým“ zastupováním obviněných z přestupků v dopravě, které provozují „pojišťovny proti pokutám“. Jakkoliv má obviněný právo na volbu jakékoli procesní strategie, považuje žalovaný za obtížně přijatelné, že tak činí v roli úředníka správního orgánu, který přestupky tohoto typu v odvolacím řízení projednává.
46. Žalovanému jsou, i přes upozornění žalobce, zásady, které ovládají správní řízení, dobře známy. Z rozhodnutí žalovaného se nikde nepodává, že by žalovaný žalobci sdělil, že měl všechny své námitky uplatnit již při jednání s policisty v oznámení o přestupku. Žalovaný pouze upozornil na to, že pokud by se jednání žalobce uskutečnilo tak, jak se jej snažil v rámci správního řízení i v rámci odvolacího řízení nastínit, jistě by skutečnost, že policejní hlídku viděl na jiném místě, konkrétně na ulici Cejl u domu č. p. 88, a že vozidlo vlastně neřídil, uvedl již při silniční kontrole, kdy takové chování považuje žalovaný za logické, neboť každý průměrný člověk by se jistě při obvinění z přestupku, kterého se nedopustil, bránil. Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 8 konkrétně uvedl: „Pakliže by obviněný vozidlo neřídil, či by měl jiné výhrady k přestupkovému jednání, jež mu policisté kladli za vinu, nelze si představit, proč by se touto skutečností nebránil již při projednání přestupku s policisty a spokojil by se toliko s podepsáním oznámení přestupku.“ Nejvyšší správní soud se v tomto směru vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, dle kterého se jiná verze příběhu „prvně objevuje až v podaném odporu, ačkoliv mohla být namítána dříve, tedy již při silniční kontrole, a co víc - uplatnit tuto verzi příběhu již v tento okamžik, se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil“. Odvolací orgán tak nemůže souhlasit s tvrzením obviněného o tom, že nebyl řidičem, neboť tato skutečnost je namítána až v odvolání a nikoliv toliko již při samotné silniční kontrole, jak by se předpokládalo, kdyby tomu tak skutečně bylo.
47. Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1As 83/2013-60 vyslovil myšlenku, že je: „Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával palety námitek proti přestupkovému

rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“.

48. Žalovaný tedy pouze zdůraznil, že jakkoliv má obviněný právo na „tahání es z rukávu“ kdykoliv, pozdní prezentace zásadních skutkových okolností logicky může vést k závěru o jejich nevěrohodnosti tak, jak vyplývá z konstantní judikatury vysokých soudních instancí. Žalovaný s názorem žalobce o tom, že je povinen provést jím navržené důkazy, zásadně nesouhlasí. Upozorňuje, že správní orgán, který je při zjišťování skutkového stavu vázán zásadou tzv. omezené materiální pravdy zakotvené v ust. § 3 správního řádu, kdy platí, že nevyplývá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v tom rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu úkonem v souladu s požadavky obsaženými v ust. § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy však nezabavuje správní orgán povinnosti opatřovat si z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Na druhou stranu je třeba vnímat, že zásada omezené materiální pravdy tak, jak je definována v ust. § 3 správního řádu je korigována i zásadou procesní ekonomie - řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně. Správní orgán tak není povinen provádět nadbytečné důkazy, a to ať již na návrh účastníka řízení nebo z vlastní úřední povinnosti.
49. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6As 22/2013-27, ve kterém Nejvyšší správní soud nastínil, jak mají správní orgány postupovat v situacích, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Především musí správní orgán v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky. Dále si musí položit otázku, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným. Nejvyšší správní soud již v minulosti zaujal názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. nedání znamení o změně směru jízdy či držení hovorového zařízení během jízdy, takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8As 100/2011-70 nebo rozsudek ze dne 24. 10. 2008, č. j. 1As 64/2008-42). Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.
50. Žalovaný nadále trvá na svém rozhodnutí neprovést žalobcem navrhovaný důkaz GPS polohou policejního vozidla, neboť výpovědi obou policistů jsou konzistentní, bez žádných podstatných rozporů a nebylo ani z jejich strany vůči žalobci zjištěno žádné jednání, vykazující znaky šikany (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6As 22/2013-27 či rozsudek ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 1As 64/2008).
51. Žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008 skutečně sděluje, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Nicméně odvolací orgán není povinen takové důkazy provádět, pakliže ze spisového materiálu je možné seskládat průběh celého přestupkového jednání. Je třeba upozornit, že přestupek není prokazován v úplnosti každým z provedených důkazů, ale právě jejich souhrnem, který je schopen vykreslit

podstatné rysy příběhu a je zcela logické, že každý z důkazů prokazuje zpravidla jeho jinou část. Žalovaný tak plně dostál povinností uvedeným ve výše uvedeném rozsudku, neboť se důkazními návrhy žalobce zabýval a rozhodl o nich. Současně je v tomto rozsudku zakotvena povinnost vyslechnout zasahující policisty, pokud obviněný zpochybnil okolnosti skutku. Této své povinnosti správní orgán plně vyhověl a žalovaný k takovému postupu nemá žádné výhrady. Shrnuje, že žádným způsobem nebylo žalobci omezeno právo na to, aby i během odvolacího řízení navrhoval důkazy na svou obhajobu. K uvedenému žalobce ještě odkazuje i na Usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2012, č. j. IV. ÚS 2986/11, ve kterém Ústavní soud vyjádřil myšlenku, že „*Rovnost zbraní v kontextu práva na spravedlivý proces znamená, že soud je povinen dbát na rovné postavení účastníků a rovnocenné možnosti k uplatnění jejich práv. Naplnění principu rovnosti zbraní však nelze v kontextu práva na spravedlivý proces chápat jako povinnost obecných soudů přisvědčit právnímu názoru stěžovatelky, hodnotit důkazy dle představ stěžovatelky či dospět k právním závěrům, které stěžovatelka považuje za správné*“. Pakliže žalovaný nehodnotil žalobcem navržené důkazy podle jeho představ, konkrétně ani nepřistoupil k jejich provedení, neznamená to, že by jakkoli pochybil, neboť se k jejich neprovedení ve svém rozhodnutí patřičným způsobem vyjádřil.

52. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že je jeho rozhodnutí věcně nesprávné, nespravedlivé či neobjektivní a s tím, že by z něj číselně snaha uznat žalobce vinným z přestupku za každou cenu. Žalovaný nadále zastává názor, že byl v případě žalobce zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tímto účelem žalovaný i správní orgán opatřily potřebné důkazy, ze kterých bylo možné učinit závěr o vině žalobce.
53. Naopak je to právě žalobce, který se za každou cenu snaží zbavit viny projednávaným přestupkem, ač skutkové okolnosti jinou verzi příběhu vůbec nepřipouští a sám neuvádí žádné smysluplné argumenty, které by ji vyvracely. Spíše se jedná o situaci, již popsal Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí ze dne 8. 3. 1962 ve věci Ilse Kochové, kdy uzavřel, že „... stížnost, jejímž cílem je toliko vyhnout se důsledkům odsuzujícího rozhodnutí v trestní věci a nikoliv se domáhat Úmluvou zaručeného práva, nezakládají právo na přístup k Soudu“.
54. Závěrem žalovaný shrnul, že prakticky všechny námitky, které žalobce vznesl, lze vyvrátit pouhou citací rozhodnutí žalovaného i správního orgánu. Žalobce, resp. jeho zmocněnec nicméně ve své žalobě vykazuje takovou míru netečnosti k obsahu obou napadených rozhodnutí, že cítil potřebu konkrétní skutečnosti znovu osvětlit.
55. Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.
56. Dne 30. 3. 2017 vydal Magistrát města Brna pod č. j. ODSČ-14598/16-19 rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinným, že dne 12. 9. 2016 v 10:32 hod. v Brně na ul. Zábrdovické v místě křižovatky s ul. Šámalovou ve směru jízdy od ul. Cejl při řízení motorového vozidla tov. zn. držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj. Uvedeným jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy při jízdě vozidlem jako řidič držel v ruce telefonní přístroj, čímž se dopustil z nedbalosti přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, za což se mu dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona o přestupcích ukládá pokuta ve výši 1.500 Kč, dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhl. č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

57. Pokud jde o uvedené rozhodnutí, bylo vydáno na základě provedených důkazů, a to listinných důkazů, spisu Policie České republiky, Městské ředitelství policie Brno, Obvodní oddělení policie Brno-Židenice, a to Oznámení přestupku č. j. KRPB-214095/2/PŘ-2016-060213, Oznámení přestupku z téhož dne, úředního záznamu z téhož dne, sepsaných policisty M. B. a K. B., a dále pak skutečnostmi zjištěnými správním orgánem dne 8. 2. 2017, kdy bylo přestupkové jednání žalobce, z něhož byl podezřelý, projednáváno před správním orgánem, k němuž se na předvolání dostavil jak žalobce, tak také svědkové M. B. a K. B. U tohoto jednání byl žalobce seznámen v plném rozsahu se spisovým materiálem, k věci se vyjádřil, a poté bylo provedeno dokazování svědeckými výpověďmi svědků – policistů M. B. a K. B., když žalobci bylo po jejich výsledku umožněno jmenovaným klást otázky.
58. Dne 14. 2. 2017 bylo zasláno ze strany žalobce správnímu orgánu vyjádření se k podkladům rozhodnutí, následně pak 30. 3. 2017 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jehož výrok soud citoval.
59. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil, a poté pak žalovaný vydal rozhodnutí dne 24. 1. 2018 pod č. j. KUZZL 54510/2017-3, kdy odvolání žalobce dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu ze dne 30. 3. 2017 potvrdil.
- 60. Posouzení věci krajským soudem.**
- 61. Žaloba není důvodná.**
62. Krajský soud v Brně na tomto místě uvádí, že se ztotožňuje zcela s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně náležitě zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy o skutkovém stavu, o přestupkovém jednání žalobce, žádné pochybnosti nemá a souhlasí se skutečnostmi uváděnými žalovaným v jeho rozhodnutí i v písemném vyjádření k žalobě.
63. Dále uvádí, že správní orgány správně v uvedeném přestupkovém řízení postupovaly podle zákona č. 200/1990 Sb., nikoliv zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kdy tento zákon nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017, když přestupkového jednání se žalobce dopustil dne 12. 9. 2016, rozhodnutí žalovaného pak nabylo právní moci dne 31. 1. 2018.
64. Jak vyplývá z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, správní orgán postupoval podle „starého“ přestupkového zákona č. 200/1990 Sb., a to správně, neboť dle ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.
65. Pro žalobce by nebylo příznivější, pokud by věc byla posuzována podle zákona č. 250/2016 Sb., neboť pokud jde o uloženou sankci za přestupkové jednání žalobce podle silničního zákona, tato je upravena ve stejné výši za účinnosti zákona

č. 200/1990 Sb., ale i po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., tedy výše sankce je naprosto shodná, a proto správně správní orgán I. stupně postupoval podle zákona č. 200/1990 Sb.

66. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb. výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
67. Krajský soud v Brně uvádí, že s žalobní námitkou žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje skutečnosti uvedené v zákoně, se soud neztotožňuje. Všechny skutečnosti citované v ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., jsou ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeny, takže tato námitka důvodná není.
68. Soud ale nepokládá za důvodné ani další žalobní námitky žalobce, tedy zejména námitku o řádném nezjištění skutkového stavu věci, když namítal, že nebylo najisto postaveno, že byl řidičem uvedeného vozidla v čase a místě údajného spáchání přestupku, a že se přestupkového jednání nedopustil, a v místě, kde policisté stáli, když toto místo poprvé uvádí v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nemohli vidět žalobce, jak v levé ruce u levého ucha drží mobilní telefon, přičemž poukazuje na jejich rozpory, rozpory ve skutečnostech, které uváděli v úředním záznamu, s tím, co uváděli před správním orgánem, kdy byli vyslýcháni jako svědkové.
69. Soud uvádí, že nezpochybňuje, že řidičem vozidla, řidičem, který se dopustil přestupkového jednání popsaného ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v inkriminovaný den a hodinu, byl žalobce, neboť prokazatelně žádná jiná osoba ve vozidle kromě řidiče – žalobce, neseděla, nic takového neuváděl ani samotný žalobce (držení telefonu u levého ucha řidiče) a z úředního záznamu i výpovědi svědků – policistů nevyplynulo, že by buďto žalobce po zastavení policisty tvrdil něco jiného, nebo že by ve vozidle seděla další osoba. To, že žalobce se uvedeného přestupkového jednání dopustil, zcela jednoznačně vyplývá z provedených důkazů. Soud uvádí, že mezi úředním záznamem z 12. 9. 2016 sepsaným a podepsaným policisty B. a B. a jejich výsledkem u projednání přestupku před správním orgánem I. stupně v zásadních věcech žádné rozpory nejsou. Pokud za rozpory pokládá žalobce skutečnost, že policista B. si již nevzpomínal, zda seděl na místě řidiče či spolujezdce ve služebním vozidle nebo si nevzpomněl na barvu telefonního přístroje, který držel žalobce v ruce, není tato skutečnost takovou, z níž by se dalo vyvozovat, že policisté vypovídají „každý jinak“. Soud uvádí, že je pochopitelné, že když k přestupku došlo 12. 9. 2016 a policista B. byl vyslýchán 8. 2. 2017, že si již nemusel vzpomenout, zda v uvedený den řídil služební vozidlo on nebo kolegyně, a zda tedy seděl na místě řidiče či spolujezdce a jaké barvy byl mobilní telefon, který žalobce držel v levé ruce u levého ucha, neboť od spáchání přestupku žalobcem uplynulo do doby výsledku svědka 5 měsíců. Určitě od data spáchání přestupku do dne výsledku byl velen k řadě služeb, takže si zajisté již nemusel vzpomenout, zda ve služebním vozidle seděl ten den na místě řidiče či spolujezdce, nebo jaké barvy byl mobilní telefon, který držel žalobce. Toto však

nezpůsobuje rozhodně nevěrohodnost slyšeného svědka B. a ani rozpory ve výpovědích mezi ním a svědkyní B., neboť v zásadních skutečnostech vypovídali naprosto shodně, z jejich výpovědi bylo zcela zřetelné, že viděli tuto skutečnost (neuváděl, že by vozidlo neřídil) oba dva, vnímali ji vlastními smysly, když toho dne bylo jasné, slunné počasí, vzdálenost policejního vozidla od vozidla žalobce byla asi 6m a skla vozidla žalobce nebyla zatmavena a do vozidla bylo vidět.

70. Soud neměl důvod o výpovědi slyšených svědků pochybovat, zvláště když jejich tvrzení není v rozporu s úředním záznamem, který sepsali a podepsali 12. 9. 2016, tedy v den, kdy k přestupkovému jednání žalobce mělo dojít. Žalobce skutkový příběh u svého výslechu, tedy u jednání správního orgánu, kdy pak byli vyslýcháni i svědkové – policisté, popsal jinak, než ho popsali svědkové – policisté. Tato skutečnost však v přestupkových řízeních není nijak zvláštní, neboť bývá takřka pravidlem, že skutkový děj popisuje jinak ten, kdo je obviněn z přestupkového jednání a policisté, kteří přestupkové jednání zjistili. Jednalo se tedy i v tomto případě o naprosto běžnou a standardní situaci. Soud uvádí, že v tomto případě uvěřil tvrzení slyšených svědků – policistů. Jednak slyšení svědkové neměli žádný zájem na výsledku přestupkového řízení, naopak to byl žalobce, který na výsledku ve svůj prospěch měl zájem, neboť v opačném případě, tedy že by byl usvědčen z přestupkového jednání, věděl, že následuje sankce a tato skutečnost je ještě zřejmější u žalobce, který je vzděláním právník a ze spisu pak vyplynulo, že pracuje na Krajském úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, oddělení dopravně-správních agend, tedy oddělení, které projednává odvolání ve věcech dopravních přestupků. Soud toto uvádí proto, že pokud by žalobce věděl od počátku, že se přestupkového jednání, které mu bylo policisty kladeno za vinu, nedopustil, bylo by zcela logické a naprosto normální, že by reagoval již při zastavení policejní hlídkou na ulici Koperníkové, tedy reagoval by tak, jak uváděl až později u výslechu a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tedy tak, že policisté nemohli pozorovat to, co popsali a v místě, kde toto popsali, tedy že viděli z levé strany, že drží žalobce u levého ucha mobilní telefon. Nic takového však žalobce neuvedl, a tuto skutečnost sdělil až o několik měsíců později.
71. Je proto logické, a soud to vidí stejným způsobem, jako žalovaný, že tvrzení žalobce je účelové, není věrohodné, a to právě i pro skutečnost, že žalobce jako pracovník odvolacího orgánu v přestupkové agendě – v dopravě by zajisté sdělil policistům hned na místě kontroly, skutečnosti, o nichž vypovídá částečně při ústním projednání přestupku 8. 2. 2017, detailně je však popisuje až v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 28. 6. 2017, tedy až za více jak tři čtvrtě roku od doby, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít.
72. Soud zdůrazňuje, že nemá nejmenší pochybnosti, že přestupkové jednání – držení mobilního přístroje u levého ucha žalobcem při řízení vozidla bylo bezpečně policisty zjištěno.
73. Soud pokládá také za nevěrohodné tvrzení žalobce o tom, že svědkyně B. před svým výslechem u správního orgánu byla polohlasně svědkem B. poučena o dění při výslechu před vstupem do kanceláře správního orgánu.
74. Tuto skutečnost soud pokládá za nevěrohodnou, neboť ji žalobce poprvé sdělil Magistrátu města Brna dne 13. 3. 2017, přičemž výslech obou policistů – svědků

proběhl u správního orgánu 8. 2. 2017, kdy tohoto výsledku byl přítomen, tedy výsledku obou svědků, i samotný žalobce. O skutečnosti, že by svědkyně B. byla svědkem B. informována v uvedeném smyslu, vůbec nehovořil, nic nenamítal a námitku v tomto směru podal až po více než jednom měsíci.

75. Navíc soud neví, jak by se mohli svědkové tzv. „domlouvat“, či jakkoliv spolu komunikovat ohledně toho, co probíhá v místnosti správního orgánu, když výpověď svědka B., jehož svědkyně B. nebyla přítomna, dle protokolu započalo v 8:15 hod., kdy svědek B. vstoupil do místnosti, tuto opustil v 8:50 hod. a v tuto dobu, v 8:50 hod., jak z protokolu vyplývá, do jednací místnosti vstoupila svědkyně B.
76. Soud tedy uzavírá, že výpovědi svědků B. a B. jsou výpovědi konzistentní, podpořené listinným důkazem – úředním záznamem a Oznámením přestupku, naopak tvrzení žalobce je tvrzením účelovým proto, aby se vyhnul sankci za přestupek, když skutkový děj líčí jinak, než slyšení svědkové. Svou verzi příběhu krátce podává u svého výsledku, ale podrobně věc popisuje až v doplnění odvolání, což není běžné, dle názoru soudu ani u člověka práva neznalého, ne tak u žalobce, který je právník a navíc pracuje, řeší v odvolacím řízení, přestupky v dopravě.
77. Pokud pak žalobce k prokázání svých tvrzení navrhoval, aby správní orgán provedl důkaz o průběhu výkonu služby svědků B. a svědkyně B. dne 12. 9. 2016 v době od 10:00 hod. do 11:00 hod., správní orgán tento důkaz neprovedl, zdůvodnil však v rozhodnutí, proč nebylo dle jeho názoru potřeba takovýto důkaz provádět.
78. Soud se se stanoviskem žalovaného ztotožňuje, neboť i dle názoru soudu by bylo provedení tohoto důkazu nadbytečné a to proto, že bylo zcela jednoznačně prokázáno, i bez tohoto důkazu, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, a že se jedná o přestupkové jednání, které je možno pozorovat běžně lidskými smysly, je tedy viditelné „pouhým“ okem a soud již zdůvodnil, proč má za to, že slyšení svědkové přestupkové jednání žalobce v inkriminovaný den a hodinu sami viděli a popsali. Soud tedy uzavírá, že žaloba důvodná není, a proto dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ji zamítl.
79. Soud pouze dodává, že i ohledně uložené sankce bylo rozhodnuto v rámci zákona a toto rozhodnutí bylo řádně zdůvodněno.
80. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány. Pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně